

РЕШЕНИЕ

№ 6215

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7706** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 54, ал. 6 от Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/ във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Б. К. М. и К. Б. М. срещу ЗАПОВЕД № 18-4520/11.06.2015г. на началника на Служба по геодезия, картография и кадастър /СГКК/ – [населено място].

Жалбоподателите оспорват заповедта като незаконосъобразна, поради постановяването ѝ в противоречие с материалния закон, административно-производствените правила и изискуемата форма. Твърди се, че недопустимо е било образувано административното производство по заявление на трето лице, което не е собственик на имот с идентификатор № 68134.102.233.1.5. Към представеният проект за изменение на кадастралната карта не се били приложени одобрен инвестиционен проект, част „архитектурна“, а един чертеж за водопроводна инсталация, както и не е приложен документ за собственост на искателя, поради което едно трето лице произволно е претендирано изменение на границите на чужд имот. Съдебното решение от 04.11.2011г. по гр. дело № 4165/2004г. на СГС, II-а отделение, което е цитирано в обжалваната заповед не се отнася до разрешен спор за материално право по см. на чл.54 ал.2 от ЗКИР. Изтъква се още, че наследодателката на жалбоподателите О. Г. В. не е била уведомена за висящото производство, не ѝ е била дадена възможност да вземе становище, да представи доказателства и да направи възражение срещу изменението на границата на собствения ѝ недвижим имот. Излага

се също, че в заповедта не е посочено каква точно грешка е допусната в кадастралната карта, а също не е представен проект в цифров и графичен вид, в който имота да е индивидуализиран с граници и данни от проведени геодезически заснемания. Не било вярно и твърдението, че преди и след изменението на кадастралната карта площта на имота оставала една и съща- 192 кв.м. Недопустимо било при спор за материално право, първо да се одобри изменение на границите на недвижимия имот и едва след това по исков ред за разреши този спор.

В хода на устните състезания на 01.10.2021г., оспорващите, чрез своя процесуален представител адв. Н. А. молят заповедта да бъде отменена и се присъдят направените в процеса разноси, съобразно приложен списък по чл.80 ГПК. В защита на основателността на оспорването на акта са изложени съображения от адв. Н. А. в писмени бележки от 04.10.2021г.

Ответникът – началник на СГКК – [населено място], редовно призован не изпраща представител и не изразява становище във връзка с оспорването на акта.

Заинтересованата страна – П. Г. М. е редовно призован за насроченото открито съдебно заседание и се представлява от адв. П. Г.. Заявява на съда, че не оспорва жалбата, защото със заповедта не се засягат негови материални права и не се накърняват негови интереси. Моли да се постанови решение, съобразно събраните писмени доказателства.

Заинтересованата страна- Р. Ц. Ц. се явява лично и също не оспорва жалбата. По същество моли тя да бъде уважена, като процесният недвижим имот бъде нанесен в кадастралната карта, съобразно правата на собственост на страните.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 144 АПК във връзка с чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по повод подадено с вх. № 01-129410/07.05.2015г. от Д. Г. Е. заявление за изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри /КККР/ за поземлен имот /ПИ/ с идентификатор № 68134.102.233.1.5, находящ се в [населено място], район „С.“, Столична община с административен адрес: [улица], ет.1.

Изменението се процедира по отношение на имот с идентификатор № 68134.102.233.1.5 въз основа на схема-проект /л. 65/. Приложена е и обяснителна записка, изготвена от правоспособно лице по кадастъра, видно от която от процесния недвижим имот се изключват общите части- съществуващото стълбище, водещо към сутеренния етаж и абонатната станция.

Видно от схема № 64236/30.10.2013г., имот с идентификатор № 68134.102.233.1.5, съгласно одобрената със заповед № РД-18-33/15.06.2010г. КККР, представлява самостоятелен обект в сграда № 1 в ПИ с идентификатор № 68134.102.233 с предназначение- за офис, брой нива на обекта- 1, площ от 192.00 кв.м. и 22.99 % идеални части от общите части на сградата. Приложена е и схема № 68161/15.11.2013г. за процесния недвижим имот, в която е отразено различно предназначение- за обществено хранене.

Жалбоподателите Б. К. М. и К. Б. М., в качеството им на законни наследници на О. Г. В. /вж. удостоверение за наследници от 28.09.2021г. на Столична община,

район „С.“ се легитимират, като собственици на недвижим имот- сутерен, намиращ се в сградата на [улица] площ от 192 кв.м., състоящ се от четири стаи, две кухни, вестибюл, пералня, две антрета, коридор, клозет и едно мазе под главния вход, заедно с 22.99 % идеални части от сградата и дворното място, съставляващо УПИ VI-10 от кв.424, местност „Център“, цялото с площ от 293 кв.м.

Постановено е решение от 04.02.2011г. по гр.дело № 4165/2004г. на СГС, II-а отделение, влязло в сила на 19.09.2011г., с което О. Г. В. е осъдена на основание чл.109 от ЗС да преустанови действията, с които пречи на Д. Г. Е. и Е. К. Е. да ползват следните общи части: абонатна станция от 15 кв.м., при граници: изток: тоалетна на ресторанта /бивша стая/, юг- ресторант /бивш вестибюл/, запад- общ коридор, север-двор на сградата, стълбищна площадка с площ от 8 кв.м., при граници: изток-коридор и тоалетна, юг- кухня на ресторанта /бивша стая/, запад- двор, север-двор, коридор с площ от 4.12 кв.м., при граници: изток-абонатна станция, юг- ресторант /бивш вестибюл/, запад- кухня на ресторанта /бивша стая/ и стълбищна клетка на западното стълбище, север- тоалетна, находящи се в полупоздемния етаж на сградата на [улица], като премахне поставената от нея преграда между коридора и стълбищната клетка, представляваща зазидана врата от ламаринени листове и гипскартон, облицован с фаянсови плочки.

С решение от 10.12.2018г. по гр.дело № 3990/2018г. на СГС, II-б състав, влязло в сила на 18.10.2019г. на основание чл.124 ал.1 от ГПК е признато за установено по отношение на Д. Г. Е., Е. К. Е., К. Е. К., че О. Г. В. е собственик на мазе под главния вход на къщата /предишна абонатна станция/ с площ от 15 кв.м., при съседни: изток-тоалетна на ресторант /бивша стая/, юг- ресторант /бивш вестибюл/, запад –коридор, север- двор на сградата, антре с площ от 4.7 кв.м., при граници: изток- коридор и тоалетна, юг-кухня на ресторант /бивша стая/, запад- стълбищна площадка, север-двор и коридор с площ от 4.12 кв.м., при граници: изток: мазе под главен вход, юг-ресторант /бивш вестибюл, запад- кухня на ресторанта /бивша стая/ и антре, север-тоалетна.

Издадена е ЗАПОВЕД № 18-4520/11.06.2015г. на началника на СГКК – [населено място], с която е допуснато изменение на КККР на район „С.“, одобрена със заповед № РД-18-33/15.06.2010 г. на изпълнителния директор на АГКК, по отношение на самостоятелен обект с идентификатор № 68134.102.233.1.5, състоящо се в промяна на северната му граница.

В процеса е допуснато и прието експертно изследване, изготвено от инж. Р. Д. П., от данните по което се установяват следните релеванти за предмета на спора обстоятелства:

1. Одобреното изменение се отнася до северната имотна граница на обект с идентификатор № 68134.102.233.1.5, като същата е отразена в комбинираната схема на л.238 със зелени линии, а действащата кадастрална карта е изчертана с черни линии.
2. По този начин се променя площта на недвижимия имот, като вещото лице не може да отговори каква е точната площ, която се получава на имота след изменението.
3. При изменението се изключват от обект с идентификатор № 68134.102.233.1.5 помещения № 7, № 8, № 9. В обема на сутерена /ресторанта/ не се включва и помещението за абонатна станция.
4. Помещения № 7 „умивалня съдове“ , № 8 „тоалетна за персонала“, № 9

„сервиторски офис“, които са в обема на ресторанта са идентични на описаните в решение от 10.12.2018г. по гр.дело № 3990/2018г. на СГС, II-б състав.

5. Границите на ресторанта по одобрен архитектурен проект /л.187/ не съответстват на границите по действащата кадастрална карта за обект № 68134.102.233.1.5.

6. Ако се допусне изменение на кадастралната карта, то границите на обекта следва да бъдат нанесени съобразно червените линии, а не както е извършено по зелените контури.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена от активно легитимирани лица, чийто права пряко се накърняват от акта, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 54, ал. 6 ЗКИР във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК, считано от 06.07.2015г.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът е длъжен да извърши проверка за законосъобразност на акта, предмет на настоящото производство, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл. 146 АПК.

На първо място, ЗАПОВЕД № 18-4520/11.06.2015г. е издадена от компетентен административен орган – началника на СГКК – [населено място] /чл. 54, ал. 4 ЗКИР/, но в нарушение на установената писмена форма /чл. 59, ал. 2, т.4 АПК/.

В оспорената заповед липсват изложени каквито и да било фактически обстоятелства, какво налага издаването на акта, дали се касае за изменения в данните за обектите на кадастъра, настъпили след влизането в сила на кадастралната карта и кадастралните регистри или за непълноти или грешки. Не е посочено и правното основание за процедираното изменение, което да бъде съответно на разпоредителната част на акта. Визираното правно основание по чл.53 ал.1 т.3 от ЗКИР не отговаря на нареденото в диспозитива на заповедта изменение на кадастралната карта, чрез промяна на границата на съществуващ самостоятелен обект в нея.

В заповедта не се съдържат ясни и конкретни мотиви, налагащи издаването ѝ, а същите не могат еднозначно да бъдат изведени и от останалите писмени доказателства, съдържащи се в преписката, защото такива липсват.

Фактическите основания за постановяването на един административен акт трябва да бъдат конкретни и недвусмислени, недопустимо е същите да бъдат разкривани от съда по пътя на подразбирането или тълкуването, защото чрез мотивите се дава възможност на адресата да организира и проведе своята защита, а на съда да формира правните си изводи относно обосноваването и законосъобразността на акта. Ето защо, допуснатото нарушение съставлява самостоятелно основание по чл.146 т.2 от АПК за отмяна на заповедта.

На второ място, в административната преписка не се съдържат писмени доказателства, че началника на СГКК- С. е изпълнил задължението си да уведоми праводателката на жалбоподателите О. Г. В. за започване на производството по смисъла на чл. 26 АПК.

На собственика на обект с идентификатор № 68134.102.233.1.5 не е предоставена възможност да участва в проведеното административно производство. Правото на защита на наследодателката на жалбоподателите е ограничено, тъй като не е

предоставена възможност да участва в административното производство, а последното е проведено в противоречие с чл. 34 и следващите от АПК и принципите на процеса - истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/.

„Проведеното от административния орган производство е и пример и за нарушаване на правото на добра администрация, съгласно чл. 41 от Хартата на основаните права на Европейския съюз /Хартата/. Съгласно чл. 41, т. 2, б. „а“ от Хартата, правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него. /.../ Няма спор, че със или без участието на страната, органът е в правомощието си да издаде съответния като резултат акт, но същият, освен в изрично установените случаи, има безусловното задължение да обезпечи участието на страната в административното производство и да обсъди, мотивира акта си съобразно становището на страната. Предприетите от нея действия биха могли да доведат до събиране или представяне на доказателства или навеждане на основания за постановяване на различен по съдържание акт. Дали такава хипотеза би възникнала е възможно да се прецени еднозначно единствено при спазване на правото на участие на засегнатия от производството субект, а не само въз основа на твърденията на административния орган. Въвеждането чрез чл. 146, т. 3 АПК на същественото нарушение на административнопроизводствените правила като основание за оспорване на административните актове и включването му в обхвата на съдебната служебна проверка за законосъобразност на акта на основание чл. 168, ал. 1 АПК /бел. моя/ не е случайно. Напротив, неговото въвеждане има ясна цел, свързана с въвеждането на допълнителни изисквания към правоприлагащите органи, надскачащи формалното изпълнение на материалния закон, за да се избегне именно едностранното, изненадващо и произволно упражняване на власт спрямо задължените субекти“ /Решение № 1504 от 04.02.2021г. по адм. дело № 9896/2020 г., IV отд. на ВАС на РБ/.

За първи път едва в настоящия съдебен процес, О. Г. В. е имала възможност да се запознае с материалите по преписката, да обоснове своите съждения за липсата на предпоставките за изменение на КККР, да направи възражения, представи доказателства и обективира доказателствени искания. Административното производство е протекло едностранно, без да се осигури възможност за участие и процесуална активност на собственика на имота. Допуснатите процесуални нарушения са от категорията на съществените и са предпоставка за отмяна на атакувания индивидуален административен акт по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

На трето място, процесният казус, се отнася за твърдени грешки, които се допълват или поправят от службите по геодезия, картография и кадастър въз основа на писмени доказателства и проект за изменение на кадастралната карта и кадастралния регистър на недвижимите имоти /чл. 54, ал. 1 от ЗКИР/. При отстраняването им се издава заповед за одобряване на изменението от началника на съответната СГКК, придружена от скица-проект /чл. 54, ал. 4 от ЗКИР/.

Няма спор, че административното производство е започнало по повод подадено заявление от покойната заинтересована страна Д. Г. Е. за изменение на действащата кадастрална карта по отношение на самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 68134.102.233.1.5. Това лице към датата на образуване на административното

производство- 07.05.2015г., както и към момента на издаване на заповедта-11.06.2015г. не е било собственик на процесния недвижим имот, нито е било упълномощено от собственика на същия да инициира процедурата по изменение. Съгласно чл.51 ал.3 от ЗКИР „имененията в кадастралната карта и кадастралните регистри се извършват по заявление от собственик, друго лице, когато това е предвидено в закон, или въз основа на служебно постъпила информация от ведомство или община“. Носител на вещни права върху този недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], ет.1 с предназначение „ресторант“ и площ от 192 кв.м. е била О. Г. В., а понастоящем нейните законни наследници Б. К. М. и К. Б. М.. Ето защо, административният орган- началника на СГКК- [населено място] не е следвало въобще да разглежда заявлението, защото същото е било подадено от лице, което не е собственик на вещта и не е активно материално-правно легитимирано да инициира производство по изменение на кадастралната карта за чужд недвижим имот. Административният орган не е изпълнил задължението си по чл.27 ал.2, т.5 от АПК първо да изследва наличието на предпоставките за процесуална допустимост на производство. Той е бил длъжен да установи, дали заявителят Д. Г. Е. има правен интерес да инициира процедурата, като ѝ укаже да представи доказателства, че е собственик на имота, а при неизпълнение и при условията на чл.56 ал.2 от АПК е следвало да прекрати производството, а не да се произнася по същество и то с позитивен акт, с който да удовлетвори искане, изхождащо от ненадлежна страна.

На четвърто място, в административната преписка не се съдържат писмени доказателства, от които да се извлекат мотивите в какво се изразява допуснатата грешка в одобрената със заповед № РД-18-33/15.06.2010г. кадастрална карта и кое налага нейното отстраняване. В обяснителната записка към проекта такива факти не са изложени, не е ясно как е установена грешката, липсват данни за съпоставка между одобрената кадастрална карта и архитектурния проект от 08.06.2000г., както и такива, касаещи геодезическо проучване и измерване на място. Цитираното в мотивите на заповедта съдебно решение от 04.02.2011г. по гр.дело № 4165/2004г. на СГС, II-а отд. е постановено по предявен негативен иск с правно основание чл.109 от ЗС и не е от тази категорията съдебни актове, с които със сила на присъдено нещо да е бил разрешен вещно-правен спор по отношение на правото на собственост върху имот с идентификатор № 68134.102.233.1.5. между праводателите на жалбоподателите и заинтересованите страни.

В одобрената със заповед № РД-18-33/15.06.2010г. на изпълнителен директор на АГКК кадастрална карта за територията на Столична община, район „С.“ е допуснато изменение на северната граница на обект с идентификатор № 68134.102.233.1.5, като същата е показана със зелени линии на комбинираната схема към СТЕ.

В мотивите на Тълкувателно решение № 8 от 23.02.2016г. по т. дело № 8/2014г. на ОСГК на ВКС на РБ е прието следното: „одобрените по реда на ЗКИР кадастрални карти и кадастрални регистри имат декларативно

действие. От тях не произтичат промени във вещноправния статут на имотите. За отразените данни за имотите в кадастралната карта законодателят е създал в чл. 2, ал. 5 ЗКИР оборима презумпция за вярност, но неправилното отразяване на правото на собственост не води до пораждање, изменение или погасяване на правото. Що се отнася до данните за носителите на вещни права, записани в кадастралния регистър, тази презумпция съществува доколкото следва да бъде зачетен легитимиращият ефект на акта за собственост. Отсъствието или наличието на запис или записи в кадастралния регистър не може да има доказателствено значение или легитимиращ ефект, по-големи от тези на актовете за собственост. /.../ Грешното заснемане в кадастралната карта на границите на един недвижим имот не води до промяна на правото на собственост върху грешно заснетата част от имота, защото кадастралната карта няма вещно-прехвърлително действие“.

„Обекти на кадастъра, съгласно чл. 23 ЗКИР са поземлените имоти, сградите и съоръженията и самостоятелните обекти в сгради или технически съоръжения. Данните за тези обекти се документират в кадастралната карта и кадастрални регистри съобразно съществуващото положение, като се отчитат материализирани на място граници и се заснемат съществуващи сгради и технически съоръжения, както и самостоятелни обекти в тях, съобразно техните очертания /арг. чл. 29 ЗКИР, чл. 38 от Наредба № РД-02-20-5 от 15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри/“ /Решение № 5416 от 28.04.2021г. по адм. дело № 11077/2020г., II-ро отд. на ВАС на РБ/.

Съгласно трайно установената съдебна практика, вкл. и Решение № 2539 от 10.03.2015г. по адм.дело № 126/2015г., II-ро отд. на ВАС на РБ, в проекта, представен от заявителя, следва да бъде указано „местоположението на границата, която е отразена погрешно или границите на имота, който не е отразен в КК и данните от предходен план или карта, в които границата /границите/ са отразени съобразно правото на собственост, доказателства за прилагане на дворищна регулация, съдебни решения, с които се възстановява правото на собственост по реда на реституционните закони, отчуждителни актове, нотариални актове и др.“.

Допуснато е особено съществено нарушение по чл.51 ал.6 от ЗКИР / в относимата редакция към 11.06.2015г., преди изм. ДВ. бр.22.07.2016г./ „при промяна на граници на поземлени имоти и очертания на сгради, при създаване на нови обекти на кадастъра, както и при допълване на непълноти или поправяне на грешки в кадастралната карта проектът по

ал. 5 съдържа и данни от геодезически измервания“. В конкретния случай, изготвеният проект не съдържа материали и данни от преки геодезически измервания и изчисления.

Северната граница на самостоятелен обект № 68134.102.233.1.5, така както е нанесена с обжалваната заповед не съответства на правата на собственост на жалбоподателите по отношение на недвижимия имот, описан в т.1 от нотариален акт № 104, том XV, дело № 2985/1996г. на нотариус И. Н. с район на действие СРС, както и на границите на този обект, съобразно одобрен архитектурен проект от 08.06.2000г., приложен на л.187 от делото.

Освен това с одобреното изменение се променя площта на имота от 192 кв.м., което е недопустимо, защото с влязло в сила съдебно решение от 10.12.2018г. по гр.дело № 3990/2018г. на СГС, II-б състав е признато със сила на присъдено нещо спрямо покойните Д. Г. Е., Е. К. Е. и К. Е. К., че праводателката на жалбоподателите О. Г. В. е собственик на помещенията, означени на проекта под № 7, № 8, № 9, които се включват в обема на обект № 68134.102.233.1.5, а с проекта за изменение на кадастралната карта се изключват /изваждат/ от него.

Ответната стране не успя да докаже твърдението си за наличие на несъответствия на отразеното в КККР по отношение на очертанията и северната граница на недвижимия имот с идентификатор № 68134.102.233.1.5 и действителното му състояние на място. В този смисъл не е налице грешка по смисъла на § 1, т. 16 от ДР на ЗКИР.

Дори и хипотетично да се приеме, че към 2015г. е била налице непълнота или грешка, т.е. това фактическо установяване да предпоставя производство по чл. 54, ал. 1 във връзка с § 1, т. 16 от ДР на ЗКИР, когато се установи наличието на спор за материално право, първо се разрешава той /Решение № 12546 от 24.09.2019г. по адм. дел № 13361/2018 г., II-ро отд. на ВАС на РБ/.

„Промяната в имотните граници на поземлените имоти, каквато е целта на поисканото изменение, и произтичащата от това промяна в данните за площта е свързано винаги с изменение на основни кадастрални данни, което може да се извърши само на основание чл. 51, ал. 1, т. 1 във връзка с т. 2 от ЗКИР и при спазване на правилата на чл. 54, ал. 2 от ЗКИР“ /Решение № 7965 от 28.05.2019г. по адм. дело № 13934/2018г., II-ро отд. ВАС/. Този спор не може да се разреши чрез представените по делото документи за собственост, тъй като проверката на източниците, удостоверяващи вещните права на жалбоподателя и заинтересованата страна, е извън компетентността на административния орган и на съда в това производство, тъй като спорът за права може да бъде решен само от

общия съд /Решение № 3443 от 05.03.2020г. по адм. дело № 1232/2019г., II-ро отд. на ВАС/.

В заключение, началникът на СГКК – [населено място], незаконосъобразно е одобрил изменение на КККР по отношение на самостоятелен обект с идентификатор № 68134.102.233.1.5. Оспореният акт е издаден в нарушение на изискуемата мотивирана писмена форма, при допуснати съществени процесуални нарушения и в несъответствие с нормите на материалния закон. Констатираха се основанията за отмяна на акта по чл.142 т.2, т.3, т.4 от АПК, поради което жалбата се явява изцяло доказана и подлежи на уважаване. При прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса /чл.170 ал.1 от АПК/, ответната страна не установи съществуването на фактическото основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни правни последици за Б. К. М. и К. Б. М..

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателите следва да бъдат възстановени разноските, които са направени по делото и които възлизат в размер на сумата от 2 110.00 лева. В тази обща сума се включва заплатена държавна такса от 10.00 лева, хонорар за работа на вещото лице от 300.00 лева и хонорар за осъществено процесуално представителство от адв. Н. А. в размер на сумите от по 600.00 лева, съгласно три договора за правна защита и съдействие от 06.11.2015г., от 05.07.2021г. и от 01.10.2021г. /л.2,л.102, л.183,л.243, л.244/.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. К. М. и К. Б. М., **ЗАПОВЕД № 18-4520/11.06.2015г.** на началника на Служба по геодезия, картография и кадастър /СГКК/ – [населено място].

ОСЪЖДА Агенцията по геодезия, картография и кадастър с адрес: [населено място],[жк], [улица] да заплати на Б. К. М. ЕГН [ЕГН] и К. Б. М. ЕГН [ЕГН] и двамата от [населено място], ул.“Д-р К.“ № 19, сумата в размер на 2 110.00 /две хиляди сто и десет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване чрез Административен съд София

- град пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото постановяване.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия: